

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 63 TFUE privind libera circulație a capitalurilor și a plăților trebuie interpretat în sensul că include declararea unei compensări în raport cu o instituție bancară atunci când o societate comercială, care este debitoare a băncii, își îndeplinește obligațiile prin compensarea cu creanțe reciproce, în cuantumul stabilit, lichide și exigibile față de aceeași bancă?
- 2) Articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul că o modificare a condițiilor de validitate a compensărilor deja declarate în mod legal în raporturile dintre o societate comercială și o instituție bancară care anulează compensările declarate, pe baza noilor condiții retroactive privind compensările deja declarate, constituie o restricție în sensul articolului 63 alineatul (1) TFUE atunci când are ca efect limitarea posibilității de îndeplinire a unor obligații față de alte societăți la al căror capital dețin acțiuni sau participații persoane din alte state membre ale Uniunii Europene sau de la care astfel de persoane dețin obligațiuni?
- 3) Articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul că permite o reglementare națională care modifică cu efect retroactiv condițiile de validitate a compensărilor deja declarate în mod legal în raporturile dintre o societate comercială și o instituție bancară și care anulează compensările declarate, pe baza noilor condiții care sunt aplicate retroactiv compensărilor deja efectuate?
- 4) Articolul 4 alineatul (2) litera (a), precum și articolele 26, 27, 114 și 115 TFUE, care reglementează piața internă a Uniunii Europene, trebuie interpretate în sensul că permit, inclusiv în cazurile în care raporturile juridice există numai între subiecte de drept de aceeași naționalitate și care pot fi calificate așadar drept raporturi juridice interne fără o legătură transfrontalieră directă cu piața internă a Uniunii Europene, o reglementare națională care modifică retroactiv condițiile de validitate a compensărilor deja declarate în mod legal în raporturile dintre o societate comercială și o instituție bancară într-un stat membru prin anularea compensărilor declarate, pe baza noilor condiții care sunt aplicate retroactiv compensărilor deja efectuate?
- 5) Articolul 2 coroborat cu articolul 19 alineatul (1) TUE, precum și cu articolul 47 alineatele (1) și (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că permit adoptarea unei reglementări naționale care modifică condițiile de declarare validă a compensărilor în raport cu o instituție bancară, conferind în mod expres un efect retroactiv noilor condiții și anulând compensările efectuate în mod legal într-o perioadă anterioară, în timp ce în statul membru în cauză este deschisă o procedură de insolvență în privința instituției bancare și sunt pendinte proceduri judiciare în cadrul cărora se solicită anularea compensărilor efectuate față de bancă pentru care, la data efectuării, erau aplicabile alte condiții legale?
- 6) Principiul securității juridice, ca principiu general al dreptului Uniunii, trebuie interpretat în sensul că permite o reglementare națională care modifică condițiile de declarare validă a compensărilor în raport cu o instituție bancară, conferind în mod expres un efect retroactiv noilor condiții și anulând compensările efectuate în mod legal într-o perioadă anterioară, în timp ce în statul membru în cauză este deschisă o procedură de insolvență în privința instituției bancare și sunt pendinte proceduri judiciare în cadrul cărora se solicită anularea compensărilor efectuate față de bancă pentru care, la data efectuării, erau aplicabile alte condiții legale?

Cerere de decizie preliminară introdusă de Korkein oikeus (Finlanda) la 23 aprilie 2021 – A/B

(Cauza C-262/21)

(2021/C 252/21)

Limba de procedură: finlandeza

Instanța de trimitere

Korkein oikeus

Părțile din procedura principală

Recurrent: A

Intimată: B

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 2 punctul 11 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000 ⁽¹⁾ (denumit în continuare „Regulamentul Bruxelles IIA”), referitor la deplasarea ilicită a unui copil, trebuie interpretat în sensul că răspunde acestei calificări situația în care unul dintre părinți, fără acordul celuilalt părinte, deplasează copilul din statul său de reședință către un alt stat membru, care este statul membru responsabil în temeiul unei decizii de transfer luate de o autoritate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾ (denumit în continuare „Regulamentul Dublin III”)?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, articolul 2 punctul 11 din Regulamentul Bruxelles IIA referitor la reținerea ilicită trebuie interpretat în sensul că răspunde acestei calificări situația în care o instanță din statul de reședință al copilului a anulat decizia luată de o autoritate de a transfera examinarea dosarului, dar în care copilul a cărui înapoiere se dispune nu mai are un permis de ședere valabil în statul său de reședință și nici de dreptul de intrare sau de ședere în statul respectiv?
- 3) Dacă, având în vedere răspunsul dat la prima sau la a doua întrebare, Regulamentul Bruxelles IIA trebuie interpretat în sensul că este vorba despre o deplasare sau reținere ilicită a copilului și că, în consecință, acesta ar trebui trimis în statul său de reședință, articolul 13 primul paragraf litera b) din Convenția de la Haga trebuie interpretat în sensul că se opune înapoierii copilului fie
 - i) pentru motivul că există un risc grav, în sensul acestei dispoziții, ca înapoierea, în cazul în care este trimis singur, a unui nou-născut a cărui mamă a avut grijă personal de el, să îl expună unui pericol fizic sau psihic, ori să îl plaseze în orice alt mod într-o situație intolerabilă; sau
 - ii) pentru motivul că copilul, în statul său de reședință, ar fi luat în îngrijire și plasat într-o casă de primire fie singur, fie împreună cu mama sa, ceea ce ar indica faptul că există un risc grav, în sensul acestei dispoziții, ca înapoierea copilului să îl expună unui pericol fizic sau psihic ori să îl plaseze în orice alt mod într-o situație intolerabilă; sau
 - iii) pentru motivul că copilul, fără un permis de ședere valabil, ar fi plasat într-o situație intolerabilă în sensul acestei dispoziții?
- 4) În cazul în care, având în vedere răspunsul dat la a treia întrebare, motivele de refuz prevăzute la articolul 13 primul paragraf litera b) din Convenția de la Haga din 1980 pot fi interpretate în sensul că există un risc grav ca înapoierea copilului să îl expună unui pericol fizic sau psihic ori să îl plaseze în orice alt mod într-o situație intolerabilă, articolul 11 alineatul (4) din Regulamentul Bruxelles IIA, împreună cu noțiunea de interes superior al copilului, prevăzută la articolul 24 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii, precum și în același regulament, trebuie interpretate în sensul că, într-o situație în care nici copilul, nici mama nu au un permis de ședere valabil în statul de reședință al copilului și, prin urmare, nu au nici dreptul de intrare și nici dreptul de ședere în această țară, statul de reședință al copilului trebuie să ia măsuri corespunzătoare pentru a garanta șederea legală a copilului și a mamei sale în statul membru respectiv? În cazul în care statul de reședință al copilului are o asemenea obligație, principiul încrederii reciproce dintre statele membre trebuie interpretat în sensul că statul care predă copilul poate, în conformitate cu acest principiu, să prezume că statul de reședință al copilului va îndeplini obligațiile respective sau interesul copilului impune obținerea din partea autorităților din statul de reședință a unor precizări privind măsurile concrete care au fost sau care vor fi luate pentru protecția sa, pentru ca statul membru care predă copilul să poată aprecia, printre altele, caracterul corespunzător al acestor măsuri în raport cu interesul copilului?
- 5) În cazul în care statul de reședință al copilului nu are obligația, menționată mai sus la a patra întrebare preliminară, de a lua măsuri corespunzătoare, articolul 20 din Convenția de la Haga trebuie interpretat, în lumina articolului 24 din Carta drepturilor fundamentale, în situațiile menționate mai sus la a treia întrebare preliminară punctele i)-iii), în sensul că acesta se opune înapoierii copilului întrucât înapoierea acestuia ar putea fi considerată contrară, în sensul dispoziției menționate, principiilor fundamentale privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000 (JO 2003, L 338, p. 1, Ediție specială, 19 vol. 6, p. 183).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentată într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31).